

Vi bor i et land med mye nedbør. Derfor vet de færreste av oss hva det vil si å tørste. Vi bor i det grønne landet, det frodige landet, landet som flyter over av melk og honning. Det finnes en verden utenfor vår. En verden der folk sulter, der det er mangel på vann. Flere steder på vår jord, i Midtøsten for eksempel, kan kampen om drikkevannet bli et av de store konfliktområdene i fremtiden.

Og nettopp i Midtøsten var det at basarselgerne stod på torget og ropte ut sine varer til salgs. "Kom og kjøp! Kom og kjøp!" Her var ikke prangende reklameplakater. Her var bare støyende og ropende selgere. "Kom og kjøp mine varer! Kom og kjøp for en billig penge!"

Blant disse lyder i dag en annen røst. Det er Guds stemme. Han roper sitt budskap ut som en basarselger på torget. Han roper på oppmerksomhet i et marked med mange røster. På hebraisk begynner han med ordet "hoi!" Han vil kalle på din oppmerksomhet. "Hoi," eller i norsk oversettelse; "hør!" Vi leser fra profeten Jesaja kap.55.

Prekentekest: Jes 55,1-3

Hør, alle som tørster, kom hit og få vann! Kom, dere som ikke har penger! Kjøp korn, så dere kan spise, ja, kom og kjøp uten penger, uten betaling vin og melk!

Hvorfor bruker dere penger til det som ikke er brød, og lønnen for deres arbeid til slikt som ikke metter?

Hør, ja bare hør på meg, så skal dere få spise det som godt er, og fryde dere over fete retter. Vend øret hit og kom til meg, hør, så skal dere få leve.

Jeg vil slutte en evig pakt med dere og vise dere varig troskap, slik jeg gjorde mot David.

Disse ordene kom fra Gud gjennom profeten Jesaja mens jødene var i eksil i Babylon. Blant selgerne på torget som roper ut til salgs alt mellom himmel og jord, er det én som tilbyr det som metter og det som slukker tørsten, det som folket trenger. Velkjente varer, ord om vann, om korn, om vin og melk.

Jødene levde i fremmed land. Templet var borte, og det var mange år siden de hadde vært på gudstjeneste i Jerusalem. På livssynsmarkedet i Babylon var det mye som interesserte, mange fristende tilbud fra ivrige "selgere". Mye av dette kunne med første øyekast se like bra ut som det gamle som jødene hadde med seg av gudstro. Det krevdes små justeringer, men menneskene har til alle tider vist seg å være svært så tilpasningsdyktige. Mange lot seg friste av det nye som ble tilbudt. Det var mer i pakt med tiden enn det gamle fra Jerusalem. Til disse moderne, antikke menneskene lød profetens røst fra Gud: *"Hvorfor bruker dere penger til det som ikke er brød, og lønnen for deres arbeid til slikt som ikke metter?"*

Mennesket er uhelbredelig religiøst. Slik kan det virke. I alle kulturer, selv på klodens mest avsidesliggende steder, søker mennesker etter mening i tilværelsen, etter Gud. Selv her hos oss arrangeres det store kjøpemesser med livssynsprodukter som healing og spådom, og der du kan få tolket din aura og stilt ditt horoskop. Trenden er å velge i et stort

marked og lage sin egen salige blanding som drops i en godtepose. Litt herfra og litt derfra. Litt hedensk og litt kristent.

Det er i praksis det de gjør også de mange andre som ikke går på livssynsmesser, men som har sin gudstro ut fra egne tanker om hvordan Gud må være. De går ikke i kirken, de går ikke på bedehuset, de lar sin bibel støve ned i bokhylla. De har en tro på gud med stor eller liten G, men de tror ikke slik kirken tror. De er gjerne kristne på en måte, men ikke personlig kristne. De har gjerne slått seg til ro med sin uavklarte status. Noen bruker hele sitt liv til å slukke sin åndelige tørst på en stadig søken, men uten å nå fram. Deres status har blitt å være søkende, det har blitt noe permanent, ja en livsstil.

Til disse og til alle som vil høre ropes det ut et: "hoi!" et "hør!" "Kom hit." Dere søker ikke det som gjør dere mette. Dere drikker ikke det som slukker tørsten. I Jer.2 sier Herren Gud: *"For to onde ting har mitt folk gjort: De har gått bort fra meg, kilden med levende vann, og de har hogd seg brønner, sprukne brønner som ikke holder vann."*

"Hvorfor," sier Herren Gud i preteksten for i dag; *"hvorfor bruker dere penger til det som ikke er brød, og lønnen for deres arbeid til slikt som ikke metter?"* Mer enn et halvt årtusen etter at disse ordene først ble talt, stod en mann fram og sa: *"Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri mer tørste. Det vann jeg vil gi ham, skal bli en kilde i ham med vann som veller fram og gir evig liv."* Joh.4,14.

Den mannen er Jesus. Den mannen har forvandlet livet for millioner på millioner av mennesker i dag. Der det før var livløs ørken i menneskers liv, der flommer det i dag over av kjærlighet, takknemlighet og godhet. Der det før var åndelig død, har det nå blitt åndelig liv. Vi er mange som kan vitne om hva Jesus har gjort for oss. Men det er ikke slik at alt blir herlighet og glede for den som er kristen, til det er livet for mangfoldig, og vi mennesker for skrøpelige i oss selv. Men livet med Jesus bringer en åndelig dimensjon inn i livet som gjør at den som har opplevd et før og etter aldri vil tilbake til livet i hvileløs søken uten Gud og fortapt i verden.

Da Jesus stod på fjellet og disiplene Peter, Johannes og Jakob fikk se Jesu herlighet, da lød Guds røst fra en lysende sky: *"Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Hør ham!"* Ordene lød som en gjenklang av Jesaja teksten: *"Hør, ja bare hør på meg, - så skal dere få spise - ... Vend øret hit og kom til meg, hør, så skal dere få leve."* - Spise, - leve, - høre. Disse ordene henger på en underlig måte sammen. Hør, - så skal dere få leve, hør, - så skal dere få spise det som godt er, og fryde dere over fete retter. Han dere skal høre på er Jesus.

Så er det ikke vanlig mat Gud taler om, men åndelig mat. Så er det da også her hvor Jesus er nær at kilden til troen på Gud er å finne. Det er ikke på de store livssynsmessene, det er ikke i sitt eget hjem gjennom påvirkning fra ukebladene, horoskoper og medias mangfoldige impulser, det er ikke ute i naturen, i fossens brus eller nattens stillhet. Nei, kilden til troen på Gud er der vi kan høre Jesus ord, der vi kan høre Ordet fra Gud. *"Vend øret hit og kom til meg, hør, så skal dere få leve."*

"Så kommer da troen av det budskapet en hører, og budskapet kommer av Kristi ord." Rom.10,17. Troen og det budskapet en hører

henger nøye sammen. Hører en ikke Kristi ord, som er Bibelens ord, da kan heller ikke troen få næring, da vil den dø og bli borte. Men hører en kristen forkynnelse, da kan Den Hellige Ånd gjøre Ordet levende og skape tro i hjertet. Guds ord er næring for troen. En næring vi alle trenger for å leve og vokse som kristne.

Hos oss har vi rikelig tilgang på Guds ord. I så godt som hvert hjem er det en bibel. Og har man ikke, så er det lett å få tak i. Hver søndag er det gudstjeneste, og det er møter og andakter andre steder. Åndelig sett bor vi et land som flyter over av melk og honning. Det er tusenvis av gudshus i dette vårt vidstrakte land. Egentlig skulle alle vært velfødde på åndelig mat, levende kristne. Slik er det likevel ikke.

Vi har blitt til et folk som har brukt vår velstand på det som ikke er brød, våre penger på slikt som ikke metter. Mange har en lengsel, en åndelig lengsel. Mange sier de ikke har tro, men skulle gjerne hatt tro. Men hvorfor søker de ikke kilden med levende vann? De søker ikke Jesus der han er å finne. De vet innerst inne at Guds ord forkynnes i hvert et gudshus, men de tør ikke gå inn, eller de vil ikke gå, eller de bryr seg ikke om å gå til kirken. Det er så fremmed. Det er så få der. Det er så..., Ja, det finnes mange unnskyldninger.

Så roper Gud i lengsel etter sine fortapte skapninger, som har en tørst og en lengsel nedlagt i sitt hjerte, en lengsel etter sitt opphav og skaper. Gud roper til mennesket som er så uhelbredelig religiøst: *"Hør, alle som tørster, kom hit og få vann!"* Jesus sier: *"Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri mer tørste. Det vann jeg vil gi ham, skal bli en kilde i ham med vann som veller fram og gir evig liv."* Joh.4,14.

Så sier kanskje noen, det er så vanskelig å tro, det er så mye en må gjøre for å bli kristen, eller det med å gå i kirken, det passer ikke så godt for meg.

Sannheten er at Gud gir sine gaver gratis, uten penger, uten betaling. Da er det ikke vanskeligere enn å ta imot. Det kan likevel koste noe å bekjenne troen. Det kan koste noe å endre livsstil. Det kan koste noe å leve som kristen. Det vet vi vel noe om alle sammen, men denne omkostningen kommer etterpå og ikke først, og det er avgjørende, for når påkjennningene kommer, da er vi ikke alene.

Per i dag har Gud billetten klar, billetten til Guds himmel. Gud gir den gratis. Han krever ikke annet av oss for at vi skal få billetten til Guds himmel enn at vi tar imot. For oss koster det ingen ting. For oss er det gratis. Det skyldes at prisen var så høy at ingen av oss hadde hatt mulighet til å betale, hvor mye vi enn ville. Nå har Gud selv betalt. Han har skaffet billett til friheten for oss. Det blir en reise med bevertning. Åndelig mat og livets ord, alt som trengs til livets opphold. Slik må det være for at vi skal komme fram. Og det er ikke smakløs slankekost Gud servere, nei fete næringsrike retter, står det. Det er liv og åndelig helse i mengder.

Hvordan har Gud skaffet billett? Jo, han har kjøpt den for en svært høy pris. Han har betalt det vår frihet kostet. Han betalte med Jesus, sin elskede sønns legeme og blod på korset. Det kostet Gud smerte. Det kostet Gud lidelse. - Det koster Gud ganske sikkert betydelig smerte og

lidelse også i dag å være vitne til at så mange av hans kjære, men dessverre fortapte mennesker, sier nei til Guds frelse i Jesus Kristus. Han vet nemmelig hva fortapelse innebærer. Han vet hva frelse innebærer. Han vet at flere alternativer fins ikke. *"Vend øret hit og kom til meg,"* sier Herren Gud, *"hør, så skal dere få leve."* Billetten får man ved å høre seg til tro.

For mange av jødene i Babylon var det lite fristende å bryte opp fra de trygge og sikre kjøttgrytene for å begi seg i vei til sitt eget hjemland. Det fristet å slå rot i Babylon. *"Man vet hva man har, men ikke hva man får,"* tenker mange. Åndelig sett er det mange, også i dag, som tenker slik. De fristes til å tenke at livets dennesidige goder er nok. Da er det ikke behov for mer. Dette med Gud får vente. Men plutselig en dag er det for sent.

Skal vi slippe denne nøden inn over oss? Skal vi ta del i Guds sorg over at så mange sier nei og aldri kommer? – Ja, la oss ta dette med oss inn i lønnkammeret og snakke med Far i himmelen om det, over en åpen bibel, og spørre; er det noe jeg kan gjøre? Kanskje Far i himmelen da svarer, ja, det er noe du kan gjøre. Kanskje han vil minne deg om et bestemt menneske han vet om, som trenger en oppmuntring for å bli med, kanskje en personlig invitasjon er det som skal til. Da skal du gå til ditt medmenneske og bære Guds kjærlige innbydelse: *"Hør ... kom hit ... hør, og du skal få leve."*

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.